

Jeg synes faktisk, det er en meget alvorlig trussel, at vi i Danmark kan risikere at skulle udkonkurreres af lavere lønforhold, dårligere arbejdsmarkedsforhold, dårligere arbejdsmiljøforhold i de gamle østlande. Det synes jeg faktisk er noget, der er værd at sabotere, og jeg kan slet ikke forstå, hvorfor man afviser det på den måde fra et gammelt arbejderpartis side. Selv fagbevægelsen, som hr. Niels Sindal vel har en vis forbindelse til stadig væk, advarer imod oprindelseslandsprincippet. Hvorfor kan man så ikke bare melde klart ud i stedet for at henvise til, at det skal ske på et lukket møde med fortrolige referater og sådan nogle ting? Man burde melde klart ud og sige: Vi ønsker ikke det her.

Kl. 22.25

(Kort bemærkning).

Niels Sindal (S):

Jeg ved ikke, om jeg skal læse op af talen igen, men der står noget om, at det skal hvile på det princip, at det er værtslandets normer, der er gældende. Jeg har ikke snakket om oprindelsesland.

Formanden:

Tak til hr. Niels Sindal. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører.

Morten Messerschmidt (DF):

Når de andre er billigere, skal vi være bedre. Sådan lød valgkampens nok mest gentagne mantra, nemlig statsministerens forsikring til de danske vælgere om, at vi ikke behøver at frygte truslen fra udefrakommende arbejdstagere: Når de andre er billigere, skal vi være bedre.

Det lyder jo både smukt og rigtigt. Men hvor meget bedre kan vi egentlig være? Er de andre lande virkelig så dårlige, bare fordi de har lavere lønninger, og er det tilfældet inden for alle samfundets sektorer? Er polske buschauffører markant dårligere til at køre bus end danske chauffører? Er litauiske frugtplukkere markant ringere til at plukke frugt end danske frugtplukkere? Eller er tjekkiske slagteriarbejdere dårligere til at slagte svin end danske slagteriarbejdere? Næppe. Men er de billigere? Der er svaret ubetinget: Ja, det er de.

Lønningerne i det udvidede EU er markant forskellige. Ser man på omkostningerne pr. arbejdstime i euro, som det fremgår af beslutningsforslaget, kan vi se, at Danmark ligger helt i top med 25,73 euro i timen, hvilket er 191 kr. I forhold til de høje lønninger, som kendetegner

det gamle Europa, ligger Østeuropa markant lavere. I Tjekkiet er det 31 kr., i Ungarn 29,50 kr., i Polen 27 kr. og i Letland 17 kr.

Nu må Tjekkiet og Letland og alle de andre lande selvfølgelig fuldstændig selv afgøre, hvordan de ønsker at indrette sig. Det kunne vi i Dansk Folkeparti aldrig nogen sinde drømme om at blande os i. Men samme uvilje til at blande sig har man dog ikke i EU. For EU er målet fuldstændig klart: Vi skal have et fælles marked, et fælles arbejdsmarked og en fælles velfærdssamfundsmodel. Det er baggrunden for EU's servicedirektiv med oprindelseslandsprincippet, som godt nok er puttet i skuffen, indtil de værste folkeafstemninger vist er overstået, og det er det, som Dansk Folkepartis beslutningsforslag siger klart nej til. Vi vil ikke have et fælles arbejdsmarked, for vi ved, at landene har indrettet sig på vidt forskellige måder, og fordi vi ved, at tingene hænger sammen. Har man sagt A, må man også sige B.

Vi kan naturligvis ikke opretholde det danske velfærdssamfund, hvis vi får et fælles arbejdsmarked i Europa. Naturligvis kan vi ikke holde fast i de danske løn- og arbejdsmiljøregler, når EU giver østarbejdere adgang til Danmark og til at arbejde på østeuropæiske landes vilkår i Danmark. Tingene hænger sammen. Og når lettiske håndværkere, landbrugsmedarbejdere, chauffører, skraldemænd osv. skal have lov til at arbejde i Danmark til under 20 kr. i timen, vil det naturligvis presse danskerne ud af deres gode stillinger, men også presse de danske lønninger nedad. Og når danskerne mister arbejde, gavner det naturligvis dem, der får danskernes arbejde. Men hvad nytter det? Hvad glæde har vi i Danmark af et fælles arbejdsmarked, hvis det i virkeligheden viser sig at være et arbejdsløshedsmarked?

I EU er man ligeglad. Her nærer man ingen varme følelser for de danske eller andre truede arbejdstagere, for som kommissionsformand Barroso siger meget klart: De 15 gamle lande må acceptere tab af arbejdspladser, hvis det samlet set med østfremgang gavner Unionens vækst og konkurrenceevne.

Klarere kan det nok ikke siges. Det er Unionens økonomi, der er det vigtige. Det er den samlede Union, der skal tages hensyn til, ligesom det er den samlede vækst, den samlede arbejdsløshed og den samlede økonomi, der er vigtig. Med den indstilling ender Barroso med at stå som kejseren i H.C. Andersens eventyr. Han har jo ingenting på, vil folk indvende. De